

Manifest: Kunstmaleriet i den digitale tidsalders æra

Om virtualitet og dens grundkonstituent pixlen

- I dag er virkeligheden, og hermed også kunstbilledet, udfriet fra sin materielle udstansning.
- I den digitale tidsalder gives ingen distinkt skillelinje mellem gammelvant fysisk virkelighed og virtuel virkelighed. I dag gives kun den uhindrede og kontinuerlige flux mellem de to, der bør italesættes som *én* virkelighed, en »*Gesamtwirklichkeit*«.
- Virkeligheden anno post-MM er lettere at forme – besiddende en neoplasticitet – i og med strømmen af information og billeder eksponentielt tager til, gående mod et hyperniveau ... men det gør ikke verden mere virkelig end tidligere tiders virkelighed.
- Bundet til pixlen forbliver billedet nu engang, den bagvedliggende ensformige kvadrant, og *fænomenologisk* kan det formuleres, at billedet kun kommer til syne i og med pixlen, det er kun til i kraft af pixlen, der gemmer sig i skærmbilledet.
- I daglig tale ringegtes det pixellerede billede. Det tilhører en æstetisk lavere kategori. Men, *idémæssigt* er det pixellerede billede slet ikke at dadle, for det anskueliggør det skjulte eller teknisk udviskede, og exponerer derved sin tidsalder.
- I den pixellerede gengivelse hjem søger pixlen billedet.
- I og med pixlen – den digitale tidsalders grundkonstituent – risikerer kunsten en afgørende kunstløshed.
- Kunsten og dens frihed er i fare, for *idémæssigt* gemmer der sig en spændetrøje i hver enkelt af de millioner af pixels, der tilsammen danner det digitale kunstværk.
- Pixlen er i sit grundvæsen uniform, kvadratisk og monoton, kort sagt stereotyp, – dikterende ufrihed og kunstløshed!
- Vi skal ikke frygte og bæve, vi skal konfrontere pixlen. Den skal bevidstgøres, og hvis ikke, så vil den som undertrykt og fortrængt enhed inokulere en falsk frihed i kunsten. Kun i bevidstgørelsen kan kunstens fortsatte revolte – og endvidere, *revolte i frihed* – forløbe. Derfor må kunstneren af i dag tage livtag med pixlen i sine arbejder.

